

kommissionens Hemmeligheder, sige, at jeg har faaet det Indtryk, at det ærede Medlem og jeg der ingenlunde ere saa uenige, som han synes tilbøjelig til at give det Udtryk her, men jeg skal ikke fortsætte Forhandlingen derom. Naar jeg i mine første Bemærkninger tillod mig at sige nogle Ord om Jernbanetaksterne, var det kun for at tage et varsomt Forbehold, for at lægge det høje Ting paa Sinde, at det var ønskeligt, at ingen af os bandt sig for stærkt i det Spørgsmaal, før Tinget fik alt det Materiale til Raadighed, som har staaet til Jernbanekommissionens Disposition. Jeg tror, at det hører til de Sager, som under normale politiske Forhold ikke ville være egnede til at fremkalde stor Uenighed her i Tinget.

Den højtærede Minister for offentlige Arbejder har aabenbart faaet den Tro ved at høre mine Bemærkninger om Kongens Haves Overdragelse til Københavns Kommune, at vi som sande Vandaler og Barbarer vilde udstykke den til Byggegrunde og berøve Byen dette smukke Anlæg. Nej, intet har været min Tanke fjernere. Naar jeg har næret nogen Frygt i denne Sag, var det just den, at Staten kunde finde paa at gøre noget saadant. Da jo de Staten tilhørende Haver, Parker, Lunde og Lystskove, som ligge i eller i Nærheden af København, ingenlunde give noget betydeligt Overskud, kunde jeg forestille mig, at under noget trangere Tider kunde den Tanke komme op, at man vilde se at faa alt dette gjort i Penge. Frygten for noget saadant gjorde, at jeg mente, at det var rimeligt, at denne og lignende Anstalter kom til at høre under en saadan Styrelse, som var særlig interesseret i just at bevare dem som Parkanlæg. Jeg ser i øvrigt meget godt, at dette Spørgsmaal ikke lader sig løse ensidigt, at det, naar det rejses for Alvor, fremkalder videregaaende Tanker om Køkkenhaverne, Frugthaverne, Driverierne og Vaskeribygningen ved Rosenborg, ja endogsaa endnu videregaaende Tanker om Eksercerpladsen og Fodgardekasernen. Det har heller ikke været min Agt at fremdrage Spørgsmaalet til virkelig aktuel Afgørelse; jeg mener kun, at det hører til de Spørgsmaal, som man maa nævne en Gang imellem for at holde dem aabne, for at man, naar det rette Øjeblik kommer, kan være i Stand til at træffe den rigtige Beslutning.

Jeg er endelig nødt til at gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger). Jeg er nødt til at gøre det, siger

jeg, fordi den Maade, hvorpaa han talte til mig og om, hvad jeg havde sagt, ikke indbyder mig i nogen særlig Grad til videre Forhandling. Det var en Jargon, som mindede om den gamle reaktionære Studenterforenings uheldige Traditioner, og jeg ser mig aldeles ikke i Stand til at følge ham deri. Det ærede Medlem mente, at jeg ikke var bekendt med den Afhandling, som jeg har citeret, en Afhandling af Professor Oppermann, der findes optagen i „Danmarks Kultur“. Jo, den kendte jeg selvfølgelig meget godt, og at jeg gjorde det, viste det ærede Medlem selv et Øjeblik efter, men det ærede Medlem kunde, naar han havde brugt dem ham medfødte Skarpsindighed, maaske have begrebet, hvorfor jeg i det givne Øjeblik ikke ønskede at citere min Kilde. Det var just, fordi denne Afhandling findes i det meget omtalte Værk „Danmarks Kultur“, og da dette Værk nogle Minutter i Forvejen var blevet omtalt her i Tinget, og da det udkommer paa det nordiske Forlag, hvis Formand jeg er, var det mig personlig ubehageligt just i dette Øjeblik at citere dette Værk, idet jeg i øvrigt gik ud fra, at det vilde være mig let at give Oplysning om det, hvis noget af Finansudvalgets Medlemmer ønskede det. Som sagt, det ærede Medlem er blevet opmærksom paa, at jeg dog rimeligvis kendte denne Afhandling, men han mente, at jeg ikke har læst den med tilstrækkelig Omhu. Det har det ærede Medlem ikke Ret i, nej, det er ham, der ikke har læst den med tilstrækkelig Omhu. Det ærede Medlem har nemlig sagt, at hvad Professor Oppermann i den paagældende Afhandling har talt om, at der kunde være Trang til, var et Stipendium til de viderekomne. Det er rigtigt, det staar der ogsaa paa Side 343, men hvis det ærede Medlem har lagt Mærke til, hvad der staar paa Side 342, vilde han ogsaa der have set — hvad han ogsaa paa en Maade gjorde opmærksom paa — at der til Stipendier ved Landbohøjskolen aarligt kun anvendes 11,000 Kr. Sammenlign dette Tal med de næsten 200,000 Kr., som Kommunitetet lægger op, og de mange Mill. Kr., der er knyttet til Universitetet som Legater, tror jeg ikke, det kan siges, at der er et ret naturligt Forhold mellem disse Ting. Men endelig staar der i den nævnte Afhandling, paa samme Side 342: Højskolen er kun fattigt udstyret med Legater. Jeg ser ikke rettere, end at, da denne Afhandling ikke er skrevet som et Indlæg for at skaffe Stipendier til Landbohøjskolen fra Statskassen,